

Hr. Peter Duetoft bryster sig af, at CD gerne vil være med til at kigge på sabbatorlovsordningen. Det er da klart, for sabbatorlovsordningen er ifølge finanslovaftalen en forsøgsordning, som skal justeres. Der står oven i købet, at den gælder frem til 31. marts 1999, og når der er tale om en forsøgsordning, går jeg ud fra, at hr. Peter Duetoft udmærket er klar over, at det er meget naturligt, at man så ser på, hvorvidt forsøget har fungeret eller ej.

Jeg synes nok, hr. Peter Duetoft bør bevare fodfæstet og ikke bryste sig af ting, som i og for sig er ganske overflødige.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Normalt har jeg vist et meget godt fodfæste, så det går vel alt sammen.

Jeg vil godt sige til hr. Frank Dahlgaard, at jeg så kun her ved slutningen af debatten kan konstatere, at hr. Frank Dahlgaard holder foredrag de forkerte steder og øjensynlig steder, der ikke er repræsentative.

Jeg rejser faktisk også land og rige rundt, og jeg diskuterer faktisk også disse ting, og der er aldrig hverken herrer eller damer, der rejser sig op og siger det dér. Hvis hr. Frank Dahlgaard har 250 møder om året, er der 250 mennesker, der rejser sig op og fortæller det til hr. Frank Dahlgaard ud af en arbejdsstyrke på ganske mange mennesker. Skulle det sige noget som helst?

Nu kunne det jo også være, at hr. Frank Dahlgaard med sin meget sprudlende, idealistiske og gode facon måske provokerer nogle til at sige ting, de ellers ikke ville sige, og som måske ikke er helt velovervejede; det kunne jo godt være, at når de kom hjem i lønkammeret og tænkte tingene rigtigt igennem, så hang det faktisk ikke sådan sammen.

Det kunne være, at hr. Frank Dahlgaard og jeg skulle til at tage møder sammen, for hvis vi gjorde det, kunne vi se, om de rejste sig eller satte sig, for hr. Frank Dahlgaard møder altid én, der siger sådan, og jeg møder som sagt aldrig nogen. Det bliver et spændende eksperimentet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg kan anbefale hr. Peter Duetoft at tage møder med hr. Frank Dahlgaard, men det tror jeg nok, for de er faktisk meget fornøjelige. Vi har nemlig fælles kredsopstilling, så jeg kan helt bekræfte hr. Frank Dahlgaards

udsagn før om, at han er grovere ude på møderne, end han er her, så nogen form for disciplinering er der dog forbundet med at komme i Folketinget, og det kan man under alle omstændigheder glæde sig over.

Jeg synes faktisk, at der er sagt mange gode ting i denne debat. Man har selvfølgelig også sagt nogle knubbede ord til hinanden, men tilbage synes jeg står, at man lægger megen vægt på, at der er et effektivt og godt beredskab, som kan forebygge flaskehalse. Det er i hvert fald en ting, som jeg godt vil udlede af debatten.

En anden ting, jeg godt vil udlede af debatten, er, at der ikke fra nogens side sættes spørgsmålstegn ved, at den bedste måde at forebygge flaskehalse på er ved uddannelse. Uddannelse er det instrument, der også kan få udbudet og efterspørgslen af kvalifikationer til at gå op i en højere enhed og dermed også være med til at forebygge strukturløsheden, som jo handler om, at der ikke er nok, der har de kvalifikationer, som bliver efterspurgt. Her er svaret og løsningen uddannelse, og jeg fornemmer i hvert fald, at selv om det måske ikke bliver så direkte sagt, som jeg gør her, er det trods alt god tone i den forbindelse.

Det fører mig frem til at svare på et spørgsmål, som blev stillet meget tidligt i debatten, om, hvorfor regeringen havde udsat voksen- og efteruddannelsesreformen. Vi har faktisk ikke udsat ambitionen om fortsat og vedvarende at udbygge voksen- og efteruddannelsesområdet, hvad enten det nu handler om almene uddannelser, faglige arbejdsmarkedsuddannelser, eller hvad det måtte være. Det, vi har udsat, er en reform af strukturerne, fordi vi gerne vil have et så godt beslutningsgrundlag som overhovedet muligt, gerne vil have arbejdsmarkedets parters medspil til det og partier her i Folketinget med i den diskussion. Man kan altså ikke drage den konklusion, at vi udsætter hele øvelsen og lægger uddannelsesbolden død; tværtimod gør vi lige præcis det modsatte.

Det, at vi diskuterer flaskehalse på arbejdsmarkedet, er faktisk et udtryk for den glædelige omstændighed, at der er økonomisk vækst og fremgang i beskæftigelsen, som fru Vibeke Peschardt så præcist sagde det. Når debatten om flaskehalse kommer i tide, har den den væsentlige funktion at skabe opmærksomhed om noget, der kunne gå hen og blive et oven i købet meget stort problem, hvis vi ikke gjorde noget ved det og bare lod stå til; men det gør regeringen ikke.